

Sygn. akt I 1 C 1439/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **J. B.**

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (z weksla) z dnia 27 lutego 2012 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 461/12, w całości;

II. zasądza od pozwanej J. B. na rzecz powoda M. P. kwotę 1 217 złotych (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża pozwaną J. B.;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanej J. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 465,61 złotych (czteryście sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 stycznia 2012 roku powód M. P. domagał się zasądzenia od pozwanej J. B. kwoty 9 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 17 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest w posiadaniu weksla wystawionego przez J. B. na kwotę 9 000 złotych, płatnego na zlecenie M. P. oraz, że wezwał pozwaną do wykupu weksla, jednakże pomimo wezwania, pozwana do dnia wniesienia pozwu, weksla nie wykupiła.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym (z weksla) z dnia 27 lutego 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 461/12 Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił przedmiotowe powództwo.

Pozwana J. B. zaskarżając powyższy nakaz zapłaty, we wniesionych od niego zarzutach domagała się oddalenia powództwa w całości, w uzasadnieniu wskazując, iż nie mogła skutecznie składać żadnych oświadczeń woli, w tym

zaciągać zobowiązań, w szczególności podpisywać weksli, z uwagi na to, iż znajdowała się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji w związku z chorobą psychiczną.

Postanowieniem z dnia 04 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy w Gdyni wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 27 lutego 2012 roku wydanego w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2011 roku w G. J. B. wystawiła weksel własny na sumę 9 000 złotych, płatny na zlecenie M. P., z datą płatności wyznaczoną na dzień 30 września 2011 roku.

niesporne, a nadto: weksel – k. 14 akt

Pismem z dnia 09 stycznia 2012 roku M. P. wezwał J. B. do wykupu weksla poprzez zapłatę sumy 9 000 złotych na wskazany rachunek bankowy do dnia 16 stycznia 2012 roku.

niesporne, a nadto: wezwanie do wykupu weksla wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki listem poleconym – k. 12-13 akt

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XV Ns 100/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny orzekł o częściowym ubezwłasnowolnieniu J. B. z powodu choroby psychicznej.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IIIR Ns 131/13 Sąd Rejonowy w Wejherowie ustanowił dla częściowo ubezwłasnowolnionej J. B. kuratora w osobie M. M.,

niesporne, a nadto: postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2013 roku – k. 57 akt, postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 30 lipca 2013 roku – k. 74 akt

W niniejszym postępowaniu, na podstawie postanowienia z dnia 16 stycznia 2014 roku, sporządzona została w dniu 22 lipca 2014 roku opinia sądowo – psychiatryczna przez biegłą sądową – lekarza psychiatrę E. O., która po przeprowadzonym badaniu psychiatrycznym oraz na podstawie dokumentacji lekarskiej, badań psychologicznych i danych z akt niniejszej sprawy nie stwierdziła u badanej J. B. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, uznając, iż J. B. w czasie podpisywania w dniu 14 czerwca 2011 roku weksla własnego nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli.

Powyzszą opinię biegła podtrzymała w ustnej opinii uzupełniającej, złożonej na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku.

pisemna opinia sądowo – psychiatryczna – k. 154-157 akt, ustna opinia sądowo – psychiatryczna – protokół rozprawy z dnia 30 października 2015 roku – k. 264-265 akt (zapis cyfrowy 00:01:38-01:10:54)

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, które to dokumenty nie budzą wątpliwości co do swej wiarygodności, a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się również na dowodzie z opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłą sądową E. O. oraz przedstawionej przez nią ustnej opinii uzupełniającej z dnia 30 października 2015 roku.

W niniejszym postępowaniu powód M. P. domagał się zasądzenia od pozwanej J. B. kwoty 9 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 17 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z zaciągniętego przez pozwaną zobowiązania wekslowego, znajdującego swą normatywną podstawę w

przepisach ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282 ze zmianami), w szczególności art. 9 ustawy, zgodnie z którym wystawca odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla.

Pozwana J. B. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu powoływała się na nieważność złożonego przez siebie oświadczenia woli wskazując, iż w dacie podpisania weksla znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji albo wyrażenie woli, w związku ze stwierdzoną u niej chorobą psychiczną.

Z uwagi na fakt, iż ustalenie powyższej okoliczności niewątpliwie wymagało wiadomości specjalnych, Sąd przeprowadził na tę okoliczność dowód z opinii biegłego sądowego – lekarza psychiatry E. O..

W ocenie Sądu opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona w niniejszej sprawie wraz z ustną opinią uzupełniającą z dnia 30 października 2015 roku jest rzetelna i wiarygodna w całości i jako taka stanowi podstawę do ustalenia i przyjęcia, iż pozwana J. B. w czasie podpisywania weksla w dniu 14 czerwca 2011 roku nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Nie ulega wątpliwości, iż opinia ta stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność przede wszystkim dlatego, że została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu psychiatrii, nadto biegła sądowa poprawnie zanalizowała stan faktyczny, prawidłowo zgromadziła materiały potrzebne do wydania opinii i sporządziła ją uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu złożona opinia jest fachowa, rzetelna, jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, jest również zrozumiała oraz oparta na całokształcie dokumentacji sprawy, stąd też ostatecznie Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych.

Biegła sądowa E. W. w wydanej opinii przeprowadziła analizę zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej oraz przeprowadziła badanie specjalistyczne pozwanej, w czasie którego biegła sądowa miała bezpośredni kontakt z pozwaną, co dawało jej podstawy do ustalenia naturalnych zachowań pozwanej, sposobu postrzegania przez nią rzeczywistości oraz sposobu rozumowania. Na tej podstawie biegła sądowa nie stwierdziła u J. B. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, zaś zgłaszane przez nią objawy – zdaniem biegłej sądowej – miały charakter nie chorobowy, lecz reaktywny, będąc odpowiedzią na problemy rodzinne i zawodowe pozwanej, potęgowane dodatkowo faktem nadużywania alkoholu. Nadto biegła sądowa zwróciła uwagę, iż ze zgromadzonej dokumentacji medycznej wynika, iż pozwana J. B. podjęła jakiegokolwiek leczenie psychiatryczne dopiero w miesiącu lipcu 2011 roku, był to pierwszy odnotowany kontakt pozwanej z psychiatrą, co wskazuje na to, iż pozwana wcześniej nie uskarżała się na stan zdrowia psychicznego ani też jej zachowanie nie budziło żadnego niepokoju jej samej czy jej bliskich. Powyższe zaś prowadzi do przyjęcia, iż w dacie zaciągnięcia zobowiązania wekslowego pozwana mogła świadomie i swobodnie podejmować decyzje i wyrażać swą wolę.

Pozwana J. B. zakwestionowała opinię biegłej w całości zarzucając, iż istnieją uzasadnione wątpliwości co do bezstronności biegłego sądowego wynikające z tego, iż równocześnie z postępowaniem w niniejszej sprawie, ustalenia dotyczące stanu psychicznego pozwanej były przedmiotem postępowania dowodowego w sprawie karnej o sygn. akt IX K 1131/12 toczącej się w tutejszym Sądzie, w którym to postępowaniu ta sama biegła sądowa wydała już opinię co do stanu zdrowia psychicznego J. B., a tym samym miała już wyrobione zdanie na temat stanu zdrowia psychicznego pozwanej. Ponadto pozwana zarzuciła, iż przedmiotowa opinia zawiera spostrzeżenia zupełnie sprzeczne z wnioskami innych biegłych, dotyczącymi stanu psychicznego pozwanej, jak też niezgodne z wpisami w dokumentacji medycznej.

Biegła sądowa w ustnej opinii uzupełniającej wydanej na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku, ustosunkowując się do powyższych zarzutów, podtrzymała sporządzoną dotychczas opinię pisemną oraz wielokrotnie podkreślała, iż podstawą wydania przedmiotowej opinii było osobiste badanie lekarskie, którego przedmiotem był stan psychiczny pozwanej w konkretnym dniu. Biegła podkreśliła także, iż nie rozpoznała u pozwanej choroby afektywnej dwubiegunowej, a więc choroby psychicznej mającej podłoże endogenne (wynikające z organizmu), lecz jedynie zaburzenia o charakterze reaktywnym. Zaburzenia nastroju pozwanej pozostawały w związku z zaburzeniami adaptacyjnymi, będącymi reakcją pozwanej na sytuację życiową, w jakiej się znalazła, tj. problemy zawodowe, „spirale kredytową”, a także spowodowane były dodatkowo uzależnieniem pozwanej od alkoholu. Biegła sądowa wskazała, iż poza badaniem pozwanej, oparła się także na dokumentach, w tym karcie leczenia pozwanej w (...), w której

na miesiąc przed hospitalizacją pozwanej stwierdzono u niej istnienie czynników reaktywnych – „sytuacja w pracy, w wywiadzie nadużywanie alkoholu”, które nie mogą być uznane za objawy choroby psychicznej pozwanej. Biegła sądowa podkreśliła, iż pozwana J. B. jest dla niej osobą obcą i bez znaczenia dla wniosków przyjętych w opinii pozostaje to, czy taką opinię w stosunku do pozwanej wydawała już w innej sprawie, np. w sprawie karnej. Ponadto w ocenie biegłej sądowej, na podstawie informacji wynikającej z karty leczenia szpitalnego pozwanej, brak jest podstaw do przyjęcia istnienia zaburzeń endogennych u pozwanej, zwłaszcza w okresie, którego dotyczy niniejsze postępowanie.

Sąd, odnosząc się do powyższych zarzutów do opinii biegłej sądowej uznał, iż nie zasługują one na uwzględnienie. Wskazać bowiem należy, iż zarzut uczestniczenia biegłej sądowej w sporządzaniu opinii w innej sprawie, tj. w sprawie karnej, nie jest zarzutem merytorycznym co do treści opinii, a nadto fakt wcześniejszego badania pozwanej przez biegłą sądową w innej sprawie nie osłabia zaufania Sądu co do bezstronności tego biegłego sądowego. Na marginesie wskazać też należy, iż zarzut ten był już wzięty pod uwagę przez Sąd w związku z postępowaniem incydentalnym, tj. w związku z wydanym w dniu 13 maja 2014 roku postanowieniem w przedmiocie oddalenia wniosku pozwanej o wyłączenie biegłej sądowej E. O..

Również zarzut sprzeczności wniosków opinii biegłej sądowej z wnioskami innych biegłych sądowych zawartych w opiniach sporządzonych na potrzeby innych postępowań, w ocenie Sądu także jest zarzutem chybionym. Przede wszystkim wskazać należy, iż w ocenie Sądu rozpoznającego sprawę brak jest podstaw do oparcia ustaleń w niniejszej sprawie w oparciu o opinie biegłych sądowych sporządzone w innych postępowaniach – sprzeciwiałaby się to bowiem zasadzie bezpośredniości postępowania, w związku z czym przedłożone przez pozwaną J. B. opinie nie mogły zostać uznane za opinie biegłego w rozumieniu art. 278 k.p.c. i następnych, posiadając jedynie walor dowodowy wyłącznie dokumentów prywatnych. Złożenie kopii tych opinii do akt niniejszej sprawy miało więc wyłącznie taki skutek, jak złożenie ekspertyzy prywatnej, tj. należało je potraktować jako przedstawienie stanowiska strony w sprawie, przy czym Sąd podziela pogląd, iż takie opinie z innych postępowań, dotyczące wprawdzie innego okresu, mogą stanowić jednocześnie podstawę zakwestionowania wniosków opinii sądowej biegłych opiniujących w danej sprawie.

Mając to na względzie, Sąd zważył, iż opinie, na które powołała się pozwana J. B. wydane zostały w sprawach karnych (sygn. akt IX K 806/14 i sygn. akt IX K 1131/12 tutejszego Sądu) oraz w sprawie o ubezłasnowolnienie pozwanej, przy czym dotyczą one innego okresu niż ten, który ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a nadto – jeżeli chodzi o opinie biegłych sądowych wydane na potrzeby postępowań karnych, wskazać należy, iż zakres ustaleń w tych postępowaniach jest nieco odmienny od ustaleń istotnych dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, w szczególności odmienne są bowiem zasady i przesłanki odpowiedzialności karnej oraz zasady i przesłanki odpowiedzialności cywilnej. Odnośnie natomiast opinii sporządzonej na potrzeby postępowania o ubezłasnowolnienie pozwanej, to mieć na uwadze należy przede wszystkim to, iż przedmiotem badania był aktualny w tym postępowaniu stan psychiczny pozwanej, a nie stan psychiczny w konkretnym – i to wcześniejszym – dniu (tj. w dniu 14 czerwca 2011 roku), mającym znaczenie w niniejszej sprawie.

Ponadto, biegła sądowa w ustnej opinii złożonej na rozprawie wypowiedziała się w sposób wyczerpujący w zakresie wszystkich zarzutów strony pozwanej i pytań kierowanych do niej podczas przesłuchania, a przedstawionej przez biegłą sądową argumentacji w żaden sposób nie można uznać za nielogiczną, opartą na wybiórczych informacjach, czy pomijającą dane wynikające z dokumentacji lekarskiej. Biegła sądowa, będąca niezwykle doświadczonym lekarzem psychiatrą, bardzo szeroko odniosła się do podnoszonych przez pozwaną zastrzeżeń i w ocenie Sądu nie ma wątpliwości co do jej wniosków, ich stanowczości, kompleksowości i spójności.

Pozwana pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 19 maja 2015 roku” wносиła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego, jednakże postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku Sąd wniosek ten oddalił. Wobec kompletności i wiarygodności opinii biegłego E. O., uzupełnionej na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku w opinii ustnej, w której biegła sądowa ustosunkowała się do zarzutów stawianych jej przez pozwaną, w ocenie Sądu, nie istniała potrzeba prowadzenia dalszego postępowania dowodowego uzupełniającego w tym zakresie. Nadto, u podstaw podjęcia przez Sąd powyższej decyzji legło także przekonanie, iż wniosek pozwanej należało uznać jednak za spóźniony i zmierzający do przedłużenia postępowania. Zauważyć bowiem

należy, iż pozwana w swoich pismach procesowych złożonych w dniu 27 października 2014 roku i w dniu 05 listopada 2014 roku stanowiących ustosunkowanie się do opinii biegłej sądowej (podnosząc omówione we wcześniejszej części uzasadnienia zarzuty tj. zarzut braku obiektywizmu biegłej sądowej oraz zarzut sprzeczności jej wniosków z wnioskami innych biegłych zawartych w opiniach z innych postępowań), nie domagała się przeprowadzenia przedmiotowego dowodu przez innego biegłego sądowego. Wniosek taki złożony został przez pozwaną dopiero w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 19 maja 2015 roku”, ze wskazaniem, iż jego wcześniejsze złożenie było bezprzedmiotowe i przedwczesne z uwagi na to, że strona pozwana nie dysponowała stanowiskiem powoda M. P. co do treści samej opinii, jak i zarzutów sformułowanych przez pozwaną. Okoliczność powyższa w ocenie Sądu nie uzasadnia braku złożenia stosownego wniosku wcześniej. Zważyć bowiem należy, iż powód był zobowiązany do ustosunkowania się do opinii biegłej sądowej, pod rygorem uznania, że jej nie kwestionuje. A zatem brak ustosunkowania się w określonym przez Sąd terminie przez powoda do treści opinii oraz jego znaczenie było jednoznaczne, nadto powód nie został zobowiązany do ustosunkowania się do zarzutów do opinii sformułowanych przez pozwaną. Nie sposób uznać zatem, że pozwana musiała dysponować stanowiskiem powoda, jak również by był to warunek konieczny dla pozwanego do złożenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego i usprawiedliwiający jego zwłokę w tym zakresie.

Zważyć nadto należy, iż już z treści samego art. 286 k.p.c. jednoznacznie wynika, że dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłego uzależnione jest od stwierdzenia takiej potrzeby. Zgodnie z tym przepisem, Sąd może bowiem zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Powyższe zatem działanie uwarunkowane jest zaistnieniem takiej potrzeby, która nie może być podyktowana niezadowoleniem strony z niekorzystnego dla niej wydzwięku konkluzji już wydanej opinii (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2013 roku, sygn. akt I ACa 382/13), zaś obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych będzie miał miejsce, gdy przeprowadzona opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona czy nieweryfikowalna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013 roku, sygn. akt III CSK 243/12).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku Sąd oddalił również wniosek o okazanie biegłej sądowej wniosków opinii wydanej w sprawie o sygn. akt XV Ns 100/12 (znajdującej się w aktach sprawy na kartach 93-99 akt) celem ustosunkowania się do tych wniosków, albowiem jak wskazała biegła sądowa – przy wydawaniu swojej opinii oparła się również i o tę opinię w zakresie opisu stanu psychicznego pozwanej oraz uznając, iż nie była zobowiązana przez Sąd do ustosunkowywania się do wniosków końcowych zawartych w innych opiniach i ich oceny.

Uznając opinię biegłej sądowej wydaną w niniejszej sprawie za w pełni wiarygodną i przyjmując, iż pozwana J. B. w chwili podpisywania weksła, tj. w dniu 14 czerwca 2011 roku nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, Sąd uznał, iż pozwana wystawiając i podpisując w dniu 14 czerwca 2011 roku weksel własny płatny na zlecenie powoda, zaciągnęła w sposób ważny zobowiązanie wekslowe, a tym samym zobowiązana jest do zapłaty na rzecz M. P. sumy wekslowej w kwocie 9 000 złotych wraz z należnymi odsetkami.

Zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, którego istnienie jest niezależne od istnienia innych stosunków prawnych. Jakkolwiek wystawienie weksła z reguły znajduje podstawę prawną w stosunkach kauzalnych zachodzących między stronami (w niniejszej sprawie – umowa pożyczki), zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny. C. tego zobowiązania nie jest wyrażona w wekslu i nie ma wpływu na ważności i realizację wierzytelności wekslowej, zobowiązanie wekslowe ma więc samodzielny charakter. Z uwagi na brak stosownych regulacji w ustawie Prawo wekslowe, do oceny zdolności wekslowej stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego, w tym przepis art. 82 k.c., zgodnie z którym nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome lub swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli, co dotyczy w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby przemijającego zaburzenia czynności psychicznych. Stan taki musi przy tym wynikać z przyczyny wewnętrznej, a więc ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła.

Udowodnienie tej kwestii, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. spoczywało na pozwanej. Nadto, podkreślić należy, że ewentualne zaburzenie u osoby dokonującej czynności prawnej czynności psychicznych, o jakim mowa w art. 82 k.c., należy oceniać wyłącznie na moment składania przez daną osobę oświadczenia woli.

A zatem, ocenie w niniejszym postępowaniu podlegał jedynie stan rozeznania pozwanej J. B. w dacie podpisywania przez nią zobowiązania na wekslu, tj. w dniu 14 czerwca 2011 roku, i zgodnie ze sporządzoną opinią biegłej sądowej, którą Sąd w pełni podziela, pozwana J. B. w tym dniu nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Nadto pamiętać również należy, iż nie można z góry przyjmować niepoczytalności osób chorych psychicznie lub niedorozwiniętych umysłowo, nawet wtedy, gdy zostali ubezwłasnowolnieni całkowicie czy częściowo, bowiem w danym momencie działać oni mogli z wystarczającym rozeznaniem, czyli w stanie tzw. *lucidum intervallum* (tak również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 17 kwietnia 2013 roku, sygn. akt A Ca 251/13, Lex nr 1313380).

Z uwagi zatem na fakt, iż pozwana J. B. posiadała zdolność wekslową, zaś inne zarzuty ze stosunku podstawowego nie zostały podniesione, Sąd na podstawie art. 9 ustawy Prawo wekslowe w zw. z art. 82 k.c. a contrario w zw. z art. 496 k.p.c. w całości utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (z weksla) z dnia 27 lutego 2012 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 461/12.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. obciążając tymi kosztami pozwaną i uznając, iż stronie powodowej reprezentowanej w niniejszej sprawie przez pełnomocnika w osobie adwokata należy się kwota 1 217 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na co składa się kwota: 1 200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na podstawie zaś art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 465,61 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa jako wynagrodzenie biegłego sądowego.